

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **R. N.,** zastoupen Mgr. Liborem Neradem, advokátem se sídlem Sokolovská 22, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, čj. OAM-2083/VL-07-P06-PD3-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, čj. 2 Az 12/2017-36,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2018, č. j. 2 Az 12/2017-36, **se ruší**.

II. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 10. 1. 2017, čj. OAM-2083/VL-07-P06-PD3-2005, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Mgr. Libora Nerada, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2010, čj. OAM-2083/VL-07-K03-R2-2005, byla žalobci udělena doplňková ochrana na dobu 12 měsíců, která následně byla opakovaně prodloužena vždy o 24 měsíců, a to rozhodnutími žalovaného ze dne 16. 12. 2011, čj. OAM-2083/VL-07-ZA04-PD1-2005, a ze dne 29. 5. 2014, čj. OAM-2083/VL-07-LE20-PD2-2005.

[2] Dne 2. 5. 2016 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany, které žalovaný nevyhověl a rozhodnutím ze dne 10. 1. 2017 podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v relevantním znění (dále jen „zákon o azylu"), žalobci doplňkovou ochranu neprodloužil. Žalovaný dovodil, že doplňková ochrana byla žalobci udělena proto, že v dané době nebylo možné považovat bezpečnostní situaci v Afghánistánu za natolik uspokojivou, aby umožňovala žalobcův bezpečný návrat ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. V období od udělení doplňkové ochrany se události v zemi původu žalobce podstatně vyvinuly a civilní osoby již nejsou nevyhnutelně ohroženy na své bezpečnosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

[3] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel") napadá rozsudek městského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se závěrem městského soudu, že situace v Afghánistánu se již nedá pokládat za stav celoplošně rozšířeného vnitřního ozbrojeného konfliktu, protože ozbrojené střety jsou omezeny jen na určité lokality a stěžovateli nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy na celém území Afghánistánu; oblast Kábulu, odkud stěžovatel pochází, patří k nejbezpečnějším oblastem.

[6] Závěr městského soudu je podle stěžovatele v rozporu s aktuálním varováním Ministerstva zahraničních věcí, zprávou OSN o ochraně civilistů v ozbrojeném konfliktu z roku 2017 a dalšími zprávami, z nichž vyplývá, že občanům ČR se důrazně nedoporučuje cestovat do Afghánistánu z důvodu dlouhodobě zhoršené bezpečnostní situace, trvalé hrozby teroristických útoků protivládních organizací a vysokého rizika únosů. Bezpečnostní situace je nestabilní a nepředvídatelná v celé zemi. Nejvyšší míra civilních obětí je právě v provincii Kábul, a to zejména z důvodu nahodilých útoků ve městě Kábul.

[7] Stěžovatel patří do skupiny osob, která je v bojeschopném věku a v případě naverbování by byl vystaven porušování válečného práva, anebo by byl nucen se na tomto porušování podílet; v Afghánistánu je soustavně masivně porušováno mezinárodní humanitární právo. Stěžovateli hrozí nebezpečí vážné újmy také proto, že již neovládá tamní jazyk, neboť žije po dlouhou dobu v zahraničí. V České republice je již 13 let, má zde přítelkyni, s níž vychovává nezletilé dítě, má stálé zaměstnání u pošty a splácí hypotéku; je integrován do české společnosti.

[8] Podle stěžovatele žalovaný porušil § 53a odst. 4 ve spojení s § 14a zákona o azylu, neboť nezajistil aktuální informace o zemi původu stěžovatele. Situace v Afghánistánu je stále velmi vážná a o Kábulu nelze hovořit jako o nejbezpečnější oblasti v zemi.

[9] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a odkázal na své rozhodnutí, jakož i napadený rozsudek. Podle žalovaného náleží Kábul mezi nejbezpečnější oblasti v Afghánistánu, přičemž k různým teroristickým akcím a obdobným násilnostem dochází také v některých demokraticky vyspělých zemí Evropy v souvislosti s početnou

pokračování

muslimskou komunitou. K ozbrojeným konfliktům dochází v Afghánistánu pouze lokálně, současný stav již nelze označit za celoplošný vnitřní ozbrojený konflikt. Ostatně již v roce 2004 byl stěžovatel ze SRN deportován zpět do Afghánistánu (deportaci Afghánců provádí nejen SRN, ale také Švédsko). Žalovaný rovněž poukázal na to, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že by na území ČR vedl nějaký rodinný život, měl práci a přítelkyni, vychovával s ní dítě, anebo že by se obával naverbování (naverbován ostatně může být i v Evropě). Tyto skutečnosti přitom ani nemohou být důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný poté zdůraznil, že Evropský soud pro lidská práva v rozsudku ve věci *H. a B. proti Spojenému království* nerozhodl, že je v Afghánistánu situace vyznačující se takovým násilím, že by existovalo skutečné riziko špatného zacházení následkem toho, že je tam jedinec vrácen.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, NSS takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[11] Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl NSS již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní právní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud městský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[12] Stěžovatel v tomto případě v zásadě namítá nesprávnou aplikaci § 53a odst. 4 zákona o azylu z důvodu nesprávného závěru o pominutí důvodů, pro které mu byla udělena doplňková ochrana. Stěžovatel tedy namítá taková zásadní pochybení městského soudu, která by mohla mít dopad do jeho hmotně právního postavení a která navíc nelze z hlediska posouzení přijatelnosti kasační stížnosti *prima facie* vyloučit. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je přijatelná.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 14a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

[15] Podle § 14a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské*

důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[16] Podle § 53a odst. 4 zákona o azylu *osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodlužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.*

[17] V projednávané věci byly podmínky pro udělení doplňkové ochrany stěžovateli hodnoceny již v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany a v navazujících rozhodnutích o jejím prodloužení. V těchto rozhodnutích byl konflikt v Afghánistánu vyhodnocen jako natolik závažné riziko, že splňovalo podmínky nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu.

[18] Nynější kategorický závěr žalovaného, že bezpečnostní situace v Afghánistánu se od doby udělení a následného prodloužení doplňkové ochrany stěžovateli výrazně zlepšila, však nelze bez dalšího dovodit z jím citovaných podkladů (např. ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016, zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 ze dne 21. 4. 2016, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016, výroční zprávy Human Rights Watch 2016 z 27. 1. 2016, výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016 a Freedom House: Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 7. 6. 2016, informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 19. 4. 2016), z nichž naopak vyplývá, že v roce 2015 se obecně bezpečnostní situace v Afghánistánu nadále zhoršovala.

[19] Dovozuje-li tak žalovaný např. z informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016, že za bezpečné (nejméně rizikové) lze považovat provincie Hérát, Balch (resp. město Mazár-e Šaríf) nebo Bámiján, činí tak poněkud jednostranně a nezohledňuje další údaje citované informace. Podle nich totiž provincii Bámiján ohrožuje vzrůstající nestabilita, jelikož hraničí s některými z nejvíce nestálých provincií a od 1. 1. Do 31. 8. 2015 zaznamenala tato provincie 29 bezpečnostních incidentů. Provincie Balch a její hlavní město Mazár-e Šaríf pak sice představuje jedno z nejbezpečnějších měst Afghánistánu (je mnohem bezpečnější než Kábul), přesto i zde dochází podle soukromé bezpečnostní společnosti Edinburgh International (EI) k vzestupu ozbrojených útoků. V období od 1. 1. do 31. 8. 2015 bylo v této provincii zaznamenáno 226 bezpečnostních incidentů. Totéž lze říci také o provincii Herát, kterou je sice podle citované informace považována za jednu z nejbezpečnějších, ale

i zde se podle EI od února 2015 počet útoků povstalců zintenzivnil, což potvrzují i ostatní zdroje.

[20] Skutkové závěry žalovaného lze tedy považovat za poněkud zjednodušené až jednostranné, neboť žalovaný nezohledňuje všechna fakta vztahující se k bezpečnostní situaci v Afghánistánu, které z citované informace EASO vyplývají. Obdobně postupoval žalovaný i při hodnocení ostatních podkladů, z nichž rovněž nelze dle názoru NSS bez dalšího dovodit žalovaným tvrzené zlepšení bezpečnostní situace v Afghánistánu, resp. v jeho hlavním městě Kábulu. V této souvislosti nelze ani přehlédnout, že uvedené podklady se týkají roku 2015, přičemž napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno až dne 10. 1. 2017; tyto podklady tedy s ohledem na obecně známou nestálou a poměrně rychle se měnící situaci v Afghánistánu ani nebyly ke dni vydání rozhodnutí žalovaného dostatečně aktuální.

[21] NSS se přitom shoduje ze závěry, které vyslovil v usnesení ze dne 8. 3. 2018, čj. 9 Azs 435/2017-22 (v němž byl řešen prakticky totožný případ), a to, že žalovanému jistě nelze uložit, aby při posuzování bezpečnostní situace v zemi původu vycházel pouze ze zpráv mezinárodních organizací, které jsou v rozporu s jeho postojem, není však oprávněn objektivní informace zlehčovat či účelově vybírat pouze ty, které jeho stanovisko podporují. Ke standardu zpráv o situaci v zemi původu se NSS vyjádřil např. v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81, podle kterého musí být zprávy o zemi původu v maximální možné míře relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Pokud žalovaný srovnává bezpečnostní situaci v Afghánistánu s bezpečnostní situací v demokratických zemích Evropy, nelze mu přisvědčit. Žalovaný porovnává neporovnatelné, neboť v demokratické části Evropy neprobíhá dlouhodobý ozbrojený konflikt, v důsledku něhož by bylo neustále ohroženo civilní obyvatelstvo.

[22] Nelze souhlasit ani s argumentací žalovaného, že do Afghánistánu se vrací (resp. jsou jinými evropskými zeměmi deportováni) neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu. Z uvedeného nelze bez dalšího dovozovat paušální závěr, že žádný občan Afghánistánu nesplňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany; každý případ je nutno posuzovat individuálně (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 11. 2017, čj. 41 Az 8/2017-45).

[23] NSS přitom v této souvislosti jen pro úplnost dodává, že v již citovaném usnesení ve věci sp. zn. 9 Azs 435/2017 rovněž konstatoval, že „[P]*o odchodu mezinárodních vojsk ozbrojený konflikt nadále eskaluje, situace je nestabilní na celém území a afghánské národní síly zjevně nejsou dostatečně schopné ochránit civilní obyvatelstvo. K navýšení smrtících útoků došlo přímo v Kábulu.*“ Nutno ovšem zdůraznit, že tento závěr se vztahuje k roku 2016 a od této doby nepochybně mohlo dojít k dalšímu vývoji bezpečnostní situace v Afghánistánu (resp. Kábulu); to ovšem bude nutné v dalším řízení ověřit aktuálními zprávami.

[24] NSS tedy na základě výše uvedeného konstatuje, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[25] Z uvedeného je zřejmé, že městský soud pochybil, pokud již z uvedených důvodů nezrušil rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a namísto toho nekriticky převzal závěry žalovaného.

[26] Nadto musí NSS přisvědčit stěžovateli v tom, že ani městský soud se řádně nezabýval aktuální situací v Afghánistánu. Nelze totiž přehlédnout, že žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze zpráv z roku 2016, které se ovšem převážně týkají roku 2015. Městský soud poté rozhodoval až v roce 2018.

[27] V této souvislosti NSS připomíná, že podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice"), která má aplikační přednost před § 75 odst. 1 s. ř. s., jsou členské státy EU povinny zajistit, aby měl žadatel v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dispozici účinný opravný prostředek, jehož podstatou je úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně (tj. v případě ČR ve správním soudnictví u krajského soudu). Podle čl. 52 odst. 1 procedurální směrnice se povinnost zajistit účinný opravný prostředek ve smyslu čl. 46 odst. 3 této směrnice vztahuje na žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané po 20. 7. 2015. Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 10. 8. 2017, čj. 1 Azs 194/2017-30, *„[v]zhledem k včasnému neprovedení této směrnice do vnitrostátního právního řádu, přitom panuje ve správním soudnictví v zásadě shoda na tom, že je u žádostí podaných po rozhodném datu třeba dovodit přímý účinek citované směrnice (v podrobnostech viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, čj. 45 Az 30/2014 - 7, rozsudky NSS ze dne 15. 1. 2016, čj. 5 Azs 20/2015-35, a ze dne 17. 1. 2017, čj. 5 Azs 293/2016-19, či usnesení téhož soudu ze dne 24. 2. 2016, čj. 2 Azs 274/2015-56)."* V nyní projednávané věci byla žádost o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelem podána dne 2. 5. 2016, a je tedy nepochybné, že se na jeho případ čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vztahuje. Bylo proto povinností městského soudu, aby v souladu s čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice v plném rozsahu přezkoumal skutkovou a právní stránku případu stěžovatele, který v žalobě namítal právě neaktuálnost informací, jež si opatřil žalovaný, a zdůrazňoval, že Afghánistán se stále vyznačuje značnou nestabilitou, teroristickými útoky a porušováním lidských práv. Na tuto svou povinnost ovšem městský soud rezignoval.

[28] Na výše uvedených závěrech pak nic nemůže změnit skutečnost, že stěžovatel v žalobě netvrdil, že by na území ČR vedl nějaký rodinný život, měl práci a přítelkyni, vychovával s ní dítě, anebo že by se obával naverbování. Na tyto skutečnosti poukázal až u jednání městského soudu a argumentoval jimi při zdůraznění žalobní námitky, že je po dlouhou dobu odtržen od místní komunity v Aghánistánu, který opustil již jako dítě a nezná ani pořádně tamní jazyk, v důsledku čehož může být v zemi svého původu vystaven perzekuci. NSS jinak musí souhlasit s názorem, že rodinný život stěžovatele na území ČR a míra integrace v jeho případě nejsou za stávajícího stavu bez dalšího z hlediska prodloužení doplňkové ochrany relevantní.

[29] Pro úplnost NSS na závěr dodává, že argumentace žalovaného rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva ze dne 9. 4. 2013 ve věcech 70073/10 a 444539/11 – *H. a B. proti Spojeném království*, není přiléhavá. Citovaný rozsudek byl vydán v roce 2013 a po skutkové stránce vychází ještě z dřívější doby. Nejedná se tedy o rozhodnutí, které by bylo možné aplikovat na aktuální (od té doby zjevně změněný) skutkový stav.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[30] NSS na základě uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu.

[31] S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před městským soudem důvody pro to, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, nevrátil NSS věc městskému soudu k dalšímu řízení, neboť by při respektování názoru vysloveného zdejším soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaného pochybení nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného (jeho nepřezkoumatelnost) nikterak zhojit. NSS proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu postupoval podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. a zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[32] Podle § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. rozhodne NSS v případě, že zruší podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. rozhodnutí žalovaného, o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před krajským (městským) soudem. Stěžovatel měl ve věci úspěch, podle § 60 odst. 1 s. ř. s. mu tedy přísluší vůči žalovanému právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

[33] Stěžovatel byl v řízení před městským soudem a NSS zastoupen advokátem Mgr. Liborem Neradem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením; pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[34] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě před městským soudem tak spočívají v částce odpovídající odměně advokátovi za zastupování ve výši 3 x 3 100 Kč za tři úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby a účast u jednání městského soudu dne 21. 6. 2018 [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 3 x 300 Kč za tři úkony právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před městským soudem činí částku ve výši 10 200 Kč.

[35] Dále stěžovateli přísluší vůči žalovanému náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti před NSS, které spočívají v částce odpovídající odměně advokáta za zastupování ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a dále paušální náhradě hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy náklady vynaložené stěžovatelem na jeho právní zastoupení v řízení před NSS činí částku ve výši 3 400 Kč.

[36] Za řízení před městským soudem a NSS tedy přísluší stěžovateli vůči žalovanému náhrada nákladů řízení v celkové výši 13 600 Kč, přičemž zástupce stěžovatele nedoložil, že by byl plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 6. prosince 2018

Ondřej Mrákota
předseda senátu